

givningen. De skal godkende det hele. De har ikke mulighed for at sige – selv om de på et tidspunkt måtte opfylde eurokriterierne – at de alligevel ønsker at bevare deres nationale valuta, som vi f.eks. på grund af nej i 1992 har haft mulighed for at fastholde. De skal have euroen, for at tage det som et eksempel, hvis de på et tidspunkt opfylder kriterierne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at fru Charlotte Antonsen havde svært ved at bevare alvoren, da hun skulle beskrive, hvordan Enhedslisten var endt med at blive et højrefløjsparti. Jeg har ikke hørt synspunktet før. Det er ret nyt for mig.

Det er sådan, at jeg f.eks. går ind for fri bevægelighed af arbejdskraften i Europa. Og det er et af de punkter, hvor man vil påtvinge Polen en lang overgangsordning, så de ikke kan nyde godt af f.eks. det fælles arbejdskraftmarked. Det er jeg ikke sikker på er hr. Thulesen Dahls synspunkt. Men sådan kan vi komme langt omkring.

Det, jeg vil svare til hr. Thulesen Dahl, er, at ja, det er netop det, at dette 80.000 siders *acquis*, som de østeuropæiske lande skal underskrive for at komme ind, er et diktat. Der er ikke – og det er til fru Anne Baastrup – den fleksibilitet, som SF ønskede sig, den ægte fleksibilitet, hvor man kunne have undtagelser – ligesom Danmark har det – hvis man ønsker det.

Det var SF's ønske, og det blev ikke gennemført. Det er jeg nødt til at sige til fru Anne Baastrup. Det blev desværre ikke gennemført. Derfor kan jeg også have en stille undren over, at SF alligevel synes, at Nicetraktaten er god nok, når SF's hovedkrav ikke blev indfriet.

Så ville både fru Charlotte Antonsen og fru Anne Baastrup pådutte mig det synspunkt, at jeg ikke vil acceptere, at Polen selv tager stilling. Jeg har ikke bestilt andet end at sige, at jeg mener, at der skal være en folkeafstemning i Polen, således at den polske befolkning selv kan træffe sit valg, og at jeg naturligvis hundrede procent vil respektere den beslutning, som den polske befolkning når frem til. Så jeg kan altså ikke forstå, at jeg skal pådattes, at jeg ikke går ind for, at landene selv skal bestemme; selvfølgelig skal de det, og jeg skal være den første til at respektere det.

Men det er da ikke det samme som at sige, at jeg skal synes, det er en god idé, at de går ind. Jeg har da lov til at have min mening i al fredssommelighed og beskedenhed ...

Formanden:

Ja tak.

Keld Albrechtsen (EL):

... og den vil jeg også sige til polakkerne, når jeg snakker med dem.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Som det fremgik af den foregående debat, støtter Kristeligt Folkeparti en dansk ratifikation af Nicetraktaten, og dermed støtter vi også det lovforslag, som vi nu har til behandling.

Vi siger først og fremmest ja til Nicetraktaten, fordi den er en politisk forudsætning for hele udvidelsen. Jeg vil i den forbindelse gerne sige, at jeg faktisk fuldstændig deler det synspunkt, som fru Anne Baastrup gav udtryk for for lidt siden i replikskiftet med hr. Keld Albrechtsen: at vejen for at få bragt udvidelsen på bane har været meget stenet, og at mange af de central- og østeuropæiske lande rent faktisk har grund til at være skuffede over, at vi ikke er nået længere i forhold til den proces, end vi er i dag.

Men så meget desto vigtigere er det, at vi er med til at rydde den sten af vejen, som hedder Nicetraktaten eller i hvert fald ratifikationen af Nicetraktaten, for den skal sættes i kraft, før udvidelsesforhandlingerne kan gøres færdige.

Nicetraktaten er på mange måder et spørgsmål om at få løst nogle af de hængepartier, som blev efterladt med Amsterdamtraktaten, hvor man ikke nåede at få gjort EU helt klar til udvidelsen. Derfor har de institutionelle spørgsmål hovedvægten i de nye forslag til traktatændringer, som er fremkommet i Nice.

I forhold til spørgsmålet om at ændre stemmevægtene i Ministerrådet vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side finder, at det er et fornuftigt kompromis, man er nået frem til. De nye beslutningsprocedurer er måske ikke de mest gennemsigtige og logiske, men ikke desto mindre mener vi, de er i orden, også selv om det formelt set giver de større lande større indflydelse i Ministerrådet.

Vi mener også, at det nye forslag til sammensætning af Europa-Parlamentet er i orden.

Derimod er vi, som jeg sagde i den foregående debat, ikke glade for den bestemmelse, der følger med Nicetraktaten om, at man, når Kommissionen er oppe på 27 medlemmer, skal se på, hvordan man så skal udpege kommissærer og